

SOMKUTI ZSÓFIA

A gyertyák...

Ne hazudj az égre csillagokat,
mert maholnap vihar lesz, és félni fogsz;
tenyerembe tapasztom előled a fényt,
hogy csak engem láss, s vezesselek,
hogy esetlen légy és gyermeteg.
Szavait szórod magad mögé,
a visszautat kövezed titokban
bárhová is vezetlek, te visszamégy,
Ő a Nap, s te körülötte forogsz.

Dobd az éjszakára a felejtés takaróját,
ma elaludt a fény tebenned –
de a gyertyákat hagyd, égjenek
majd én elfújom, ha elégettelek.

Apológia gyermekhangra

Engem tessék már lerakni!
Eluntam a reptetést
már nem akarok szállni,
a színes papírok igéző csörgése
nekem már nem zene.
Ne tessék a nevemet se becézni,
s a rám aggatott vigyázó pillantásokat
egész nyugodtan haza lehet vinni.
Kérem, én már unom, hogy kergetnek,
én már nem akarok futni!
inkább bújnék
pincébe s padlásra, száradó ruhák
otthonszagába rejteném arcomat,
s várnék csöndben, míg megnövök.

Rumli

Szobám közepén már hetek óta
nagy, baljós kupacba összehordva
szeliden váraкоznak dolgaid.

Itt van minden.

A kisiklott érintés tegnap délutánról,
két kacsintás, egy túl hosszú csönd
a nézésed, mikor azt hitted,
nem tudom, hogy figyelsz.—

Itt van minden, amit itt hagytál.

Nap mint nap kerülgetem, körbejárom,
egy-egy szót felveszek, s egy másikhoz illeszték,
forgatom, ezer szögből vizsgálom –
aztán visszadobom.

De tudnod kell,

tegnap nagyon megharagudtam,

mikor egy félbetépett bókod

(melyet egy szomorú zöld pillantás

és egy zavart „szia” alatt találtam)

nekem repült, s valahol a szívem alatt balra
csúnyán megvágott.

Gyémánt

Az égi műhely ajtaját
mosolyogva sarkig tárja a mester,
kezét millió zsebeinek egyikébe dugja,
teli markát a felhőhab fölé tartja –
s mi, mint a gyémánt, hullunk alá.

Út szélére, szúrós bogáncs közé,
csak ő tudja, hová,
kemények vagyunk, mint a sziklák,
egymást karcoljuk rideg-kegyetlenül.

Szabálytalannak születtünk,
mégis minket az élet dörzspapírján
simára csiszol a végzet.
Egymás fényét ezer darabba törjük,
a magunkét hiún a világra tükrözzük,
s közben félünk,
annyira félünk, hogy egy nap
örökre megvakulunk.

Hová sodor ez a víz,
mivé formál s alakít,
és kik ezek a többiek,
kiknek horzsolásai mentén
belőlünk – tartóztathatatlanul –
egyre szökik a fény?

Ítélet

Milyen sokan eljöttek,
pedig már három napja csak esik,
utolsó rekviemet sírnak,
könnyeznek értem a csillagok.

Nem ismerem ezeket,
csak arcukon a homlok ráncaival
aláhúzott néma kérdést;
– Ezt akartad?

Tudom, hogy eljöttél te is,
érzem.
Mebánásod ereje felkap,
s a peremig lök,
az arcok kigyúlnak,
a csillagok megnémulnak,
a hűvös mélység átölel,
kikacag, s visszadob.

Én is álmodom

Ha szín lennél,
Ősz lennél, azt hiszem,
tarka és titkos, sárga és piros,
nagy csomókban hullanál alá,
tetőtől talpig betakarnál.

Te lennél az első hó novemberben,
érintésre illanó,
vagy lámpa fénye késő este,
gyülekező álmokkal csordultig telve,
mikor a szobám már álmos, s aludni vágy’.

Belőled keverném ki reggelre a szivárványt,
hogy azután követhessem,
mert te még nem tudod
(de egyszer majd elmondom),
hogy te csináltad a Rumlit,
s miattad ugrottam –
te vagy a szín szavaimban

Csatlakozás

Elkéstem. Lekéstelek.
Valaki hamarabb jött...
A sínek párhuzamosan futnak,
Együtt sietnek a végtelenbe,
de mi nem vagyunk rajta:
se én,
se te.